

31976L0464

18.5.1976.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 129/23

PADOMES DIREKTĪVA**(1976. gada 4. maijs)****par piesārņojumu, ko rada dažas bīstamas vielas, kuras novada Kopienas ūdens vidē**

(76/464/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 100. un 235. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

tā kā steidzami ir vajadzīga vispārēja un vienlaicīga dalībvalstu rīcība, lai aizsargātu Kopienas ūdens vidi no piesārņojuma, jo īpaši no tā, ko rada konkrētas noturīgas, toksiskas un bioakumulējamās vielas;

tā kā vairākas konvencijas vai konvenciju projekti, tostarp Konvencija par jūras piesārņojuma novēršanu no sauszemes piesārņojuma avotiem, Konvencijas projekts par Reinas aizsardzību pret ķīmisko piesārņojumu un Eiropas Konvencijas projekts par starptautisko ūdensteču un jūras vides aizsardzību no piesārņojuma; tā kā ir svarīgi nodrošināt šo konvenciju saskaņotu īstenošanu;

tā kā atšķirības dažādās dalībvalstīs jau piemērojamos vai sagatavošanā esošos noteikumos par konkrētu bīstamu vielu novadīšanu ūdens vidē var radīt nevienlīdzīgus konkurences nosacījumus un tā tieši ietekmēt kopējā tirgus darbību; tā kā tādēļ jātuvinā valstu tiesību akti šajā jomā saskaņā ar Līguma 100. pantu;

tā kā šķiet vajadzīgs šo tiesību aktu tuvināšanu veikt kopā ar Kopienas rīcību tā, lai vienu no Kopienas mērķiem vides aizsardzības un dzīves kvalitātes uzlabošanas jomā varētu sasniegt ar aptverošākiem noteikumiem; tā kā tādēļ šajā nolūkā būtu jāparedz konkrēti īpaši noteikumi; tā kā būtu jāatsaucas uz Līguma 235. pantu, jo pilnvaras, kas vajadzīgas, lai sasniegtu šo mērķi, nav paredzētas Līgumā;

tā kā Eiropas Kopienas rīcības programma attiecībā uz vidi ⁽³⁾ paredz vairākus pasākumus, lai aizsargātu saldūdeni un jūras ūdeni no konkrētām piesārņojošām vielām;

tā kā, lai nodrošinātu Kopienas ūdens vides efektīvu aizsardzību, ir jāizveido pirmais saraksts, saukts par I sarakstu, kurā iekļauj konkrētas individuālas vielas, kas atlasītas, ņemot vērā galvenokārt to toksicitāti, noturību un bioakumulāciju, izņemot bioloģiski nekaitīgas vielas vai vielas, kuras drīz pārvēršas

⁽¹⁾ OV C 5, 8.1.1975., 62. lpp.

⁽²⁾ OV C 108, 15.5.1975., 76. lpp.

⁽³⁾ OV C 112, 20.12.1973., 1. lpp.

bioloģiski nekaitīgās vielās, un jāizveido otrais saraksts, saukts par II sarakstu, kurā iekļauj vielas, kas kaitīgi ietekmē ūdens vidi un ko tomēr var ierobežot attiecīgā platībā, kā ietekme ir atkarīga no tā ūdens parametriem un atrašanās vietas, kurā minētās vielas novada; tā kā būtu jāsaņem tāda iepriekšēja atļauja šīs vielas novadīt, kurā konkretizēti emisijas standarti;

tā kā dažādu I saraksta vielu izplūdes radītais piesārņojums ir jānovērš; tā kā Padomei konkrētos termiņos un pēc Komisijas priekšlikuma būtu jāpieņem robežvērtības, ko nevajadzētu pārsniegt emisijas standartos, un termiņi, kuri būtu jāievēro pastāvošajiem novadītājiem;

tā kā dalībvalstīm būtu jāpiemēro minētās robežvērtības, izņemot gadījumus, kad dalībvalsts saskaņā ar Padomes noteikto monitoringa procedūru var pierādīt Komisijai, ka cita starpā attiecīgās dalībvalsts veiktās darbības dēļ ir panākta atbilstība kvalitātes mērķiem, ko pēc Komisijas priekšlikuma noteikusi Padome, un ka atbilstība pastāvīgi tiek uzturēta visā platībā, kuru varētu ietekmēt izplūde;

tā kā ir jāsamazina II saraksta vielu radītais ūdens piesārņojums; tā kā tādēļ dalībvalstīm būtu jāizveido programmas, kurās iekļauj ūdens kvalitātes mērķus, kas noteikti atbilstīgi Padomes direktīvām, ja tādas ir spēkā; tā kā šādām vielām piemērojami emisijas standarti būtu jāaprēķina, pamatojoties uz minētajiem kvalitātes mērķiem;

tā kā, ņemot vērā konkrētus izņēmumus un labojumus, šī direktīva būtu jāpiemēro izplūdei gruntsūdeņos, līdz pieņem īpašus Kopienas noteikumus attiecīgajā jautājumā;

tā kā viena vai vairākas dalībvalstis var būt spējīgas atsevišķi vai kopā veikt stingrākus pasākumus nekā šajā direktīvā paredzētie;

tā kā būtu jāveic uzskaitē par konkrētu īpaši bīstamu vielu izplūdi Kopienas ūdens vidē, lai zinātu to izcelsmes vietu;

tā kā var būt vajadzīgs, pamatojoties uz pieredzi, pārskatīt un vajadzības gadījumā papildināt I un II sarakstu, attiecīgā gadījumā konkrētas vielas no II saraksta iekļaujot I sarakstā,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

1. Atbilstīgi 8. pantam šo direktīvu piemēro:

- iekšējiem virszemes ūdeņiem,
- teritoriālajiem ūdeņiem,
- iekšējiem piekrastes ūdeņiem,
- gruntsūdeņiem.

2. Šajā direktīvā:

- a) "iekšējie virszemes ūdeņi" ir visi stāvošie vai tekošie virszemes saldūdeņi, kas atrodas vienas vai vairāku dalībvalstu teritorijā;
- b) "iekšējie piekrastes ūdeņi" ir ūdeņi krasta virzienā no bāzes līnijas, no kuras mēra teritoriālo ūdeņu platumu; ūdenstecēs tie sniedzas līdz saldūdens robežai;
- c) "saldūdens robeža" ir ūdensteces vieta, kur bēguma laikā un mazas saldūdens plūsmas laikā ir ievērojams sāļuma palielinājums jūras ūdens klātbūtnes dēļ;
- d) "novadīšana" ir pielikuma I vai II sarakstā vielu ievadīšana (emisija) 1. punktā minētajos ūdeņos, izņemot:
  - izbagarētā materiāla izplūdi,
  - ar darbību saistīto izplūdi no kuģiem teritoriālajos ūdeņos,
  - atkritumu nogremdēšanu no kuģiem teritoriālajos ūdeņos;
- e) "piesārņojums" ir cilvēka tieši vai netieši veikta vielu vai enerģijas novadīšana ūdens vidē, kuras sekas ir, piemēram, cilvēka veselībai radīts apdraudējums, kaitējums dzīvajiem resursiem un ūdens ekosistēmām, vides ainaviskās vērtības zaudējums vai citu likumīgu ūdens izmantojumu traucējums.

2. pants

Dalībvalstis saskaņā ar šo direktīvu, kuras noteikumi ir tikai pirmais solis pretī mērķim, dara visu, kas vajadzīgs, lai likvidētu 1. pantā minēto ūdeņu piesārņojumu ar bīstamām vielām, kuras ietilpst pielikuma I sarakstā norādītajās saimēs un grupās, un lai samazinātu minēto ūdeņu piesārņojumu ar bīstamām vielām, kas ietilpst pielikuma II sarakstā norādītajās saimēs un grupās.

3. pants

Attiecībā uz vielām, kas pieder pie I sarakstā norādītajām saimēm un grupām, še turpmāk "I saraksta vielas":

1. vienmēr ir vajadzīga attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes iepriekšēja atļauja novadīt vielas 1. pantā norādītajos ūdeņos, ja to starpā varētu būt kāda no iepriekšminētajām vielām;
2. atļauja nosaka emisijas standartus attiecībā uz iepriekšminētajām vielām, kas novadītas 1. pantā norādītajos ūdeņos, un, ja tas ir vajadzīgs, lai īstenotu šo direktīvu, attiecībā uz iepriekšminētajām vielām, kuras novadītas kanalizācijā;
3. ja iepriekšminētās vielas novada 1. pantā norādītajos ūdeņos, novadītājiem ir jāizpilda atļaujā paredzētie nosacījumi tajā noteiktajā laikposmā. Minētais laikposms nevar pārsniegt termiņu, ko nosaka saskaņā ar 6. panta 4. punktu;
4. atļaujas var piešķirt tikai uz ierobežotu laikposmu. Tās var atjaunot, ņemot vērā izmaiņas 6. pantā minētajās robežvērtībās.

4. pants

1. Dalībvalstis I saraksta vielu izplūdēm gruntsūdeņos piemēro nulles emisijas sistēmu.
2. Dalībvalstis gruntsūdeņiem piemēro šīs direktīvas noteikumus, kas attiecas uz vielām, kuras pieder pie II sarakstā minētajām vielu saimēm un grupām, še turpmāk "II saraksta vielas".
3. Šā panta 1. un 2. punktu nepiemēro ne sadzīves notekūdeņiem, ne novadītajām vielām, ko ievada dziļos, sāļus saturošos un neizmantojamos slāņos.
4. Šīs direktīvas noteikumus, kas attiecas uz gruntsūdeņiem, vairs nepiemēro, kad īstenota atsevišķā direktīva par gruntsūdeņiem.

5. pants

1. Emisijas standartos, ko paredz saskaņā ar 3. pantu piešķirtajās atļaujās, nosaka:
  - a) izplūdē pieļaujamo maksimālo vielas koncentrāciju. Ja veic atšķaidīšanu, 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto robežvērtību daļa ar atšķaidījuma koeficientu;
  - b) maksimālo vielas daudzumu, ko pieļaujams novadīt vienā vai vairākos norādītos laikposmos. Daudzumu vajadzības gadījumā var izteikt arī kā piesārņojošās vielas svaru uz piesārņojošās aktivitātes raksturīgās sastāvdaļas vienību (piem., svāra vienību uz izejvielas vai ražojuma vienību).

2. Katrā atļaujā attiecīgās dalībvalsts kompetentā iestāde, ņemot vērā jo īpaši attiecīgās vielas toksicitāti, noturību un bioakumulāciju vidē, kurā vielu novada, vajadzības gadījumā var noteikt stingrākus emisijas standartus par tiem, kas izriet no to robežvērtību piemērošanas, kurus saskaņā ar 6. pantu noteikusi Padome.

3. Ja novadītājs paziņo, ka viņš nespēj ievērot noteiktos emisijas standartus, vai ja tāds stāvoklis ir acīmredzams attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei, atļauju atsaka.

4. Ja emisijas standartus neievēro, attiecīgās dalībvalsts kompetentā iestāde veic visu, kas vajadzīgs, lai nodrošinātu, ka atļaujas nosacījumus izpilda un vajadzības gadījumā novadīšanu aizliedz.

6. pants

1. Padome pēc Komisijas priekšlikuma nosaka robežvērtības, kuras emisijas standartos nedrīkst pārsniegt attiecībā uz dažādām bīstamām vielām, kas iekļautas I saraksta vielu saimēs un grupās. Šīs robežvērtības nosaka:

- a) izplūdē pieļaujamā maksimālā vielas koncentrācija un
- b) attiecīgā gadījumā šādas vielas maksimālais daudzums, kas izteikts kā piesārņojošās vielas svārs uz piesārņojošās aktivitātes raksturīgās sastāvdaļas vienību (piem., svāra vienība uz izejvielas vai ražojuma vienību).

Attiecīgā gadījumā robežvērtības, kas piemērojamas rūpniecības notekūdeņiem, nosaka atbilstīgi ražošanas nozarei un ražojuma veidam.

Robežvērtības, ko piemēro I saraksta vielām, nosaka, ņemot vērā galvenokārt:

- toksicitāti,
- noturību,
- bioakumulāciju

un ņemot vērā labākos pieejamos tehniskos līdzekļus.

2. Padome pēc Komisijas priekšlikuma I saraksta vielām nosaka kvalitātes mērķus.

Šos mērķus nosaka, galvenokārt ņemot vērā jaunākajos pārliecinātajos zinātniskajos datos norādīto vielas toksicitāti, noturību un uzkrāšanos dzīvos organismos un nosēdumos un ņemot vērā sālūdens un saldūdens parametru atšķirību.

3. Saskaņā ar 1. punktu noteiktās robežvērtības piemēro, izņemot gadījumus, kad dalībvalsts saskaņā ar monitoringa procedūru, ko pēc Komisijas priekšlikuma noteikusi Padome, var pierādīt Komisijai, ka cita starpā attiecīgās dalībvalsts veiktās darbības dēļ ir panākta atbilstība kvalitātes mērķiem, kuri noteikti saskaņā ar 2. punktu, vai stingrākiem Kopienas kvalitātes mērķiem un ka atbilstība pastāvīgi tiek uzturēta visā platībā, kuru varētu ietekmēt izplūde.

Komisija ziņo Padomei par gadījumiem, kad tā ir apstiprinājusi kvalitātes mērķu metodes izmantošanu. Reizi piecos gados Padome pēc Komisijas priekšlikumu un saskaņā ar Līguma 148. pantu izskata gadījumus, kad izmantota minētā metode.

4. Tām vielām, kas iekļautas 1. punktā minētajās vielu saimēs un grupās, 3. panta 3. punktā minētos termiņus nosaka Padome saskaņā ar 12. pantu, ņemot vērā attiecīgo rūpniecības nozaru īpatnības un attiecīgā gadījumā ražojumu veidus.

7. pants

1. Lai samazinātu 1. pantā minēto ūdeņu piesārņojumu ar II saraksta vielām, dalībvalstis izveido programmas, kuru īstenošanā tās jo īpaši izmanto metodes, kas minētas 2. un 3. punktā.

2. Lai novadītu vielas 1. pantā norādītajos ūdeņos, ja to starpā varētu būt kāda no II saraksta vielām, vienmēr ir vajadzīga attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes iepriekšēja atļauja, kurā noteikti emisijas standarti. Šādu normu pamatā ir kvalitātes mērķi, ko nosaka, kā paredzēts 3. punktā.

3. Programmās, kas minētas 1. punktā, iekļauj ūdens kvalitātes mērķus; tos nosaka saskaņā ar Padomes direktīvām, ja tādas ir spēkā.

4. Programmās var iekļaut arī īpašus noteikumus, kas reglamentē vielu vai vielu grupu un produktu sastāvu un izmantošanu, un ņem vērā jaunākos ekonomiski izmantojamās tehnikas sasniegumus.

5. Programmās nosaka to īstenošanas termiņus.

6. Programmu kopsavilkumus un to īstenošanas rezultātus paziņo Komisijai.

7. Komisija kopā ar dalībvalstīm organizē programmu regulāru salīdzināšanu, lai nodrošinātu pietiekamu to īstenošanas

saskaņošanu. Ja tā uzskata par vajadzīgu, tad šajā nolūkā iesniedz Padomei attiecīgus priekšlikumus.

8. pants

Dalībvalstis dara visu, kas vajadzīgs, lai īstenotu pasākumus, kuras tās pieņēmušas saskaņā ar šo direktīvu tā, lai nepalielinātu to ūdeņu piesārņojumu, kam nepiemēro 1. pantu. Turklāt tās aizliedz visas darbības, kas tieši vai netieši apiet šīs direktīvas noteikumus.

9. pants

Saskaņā ar šo direktīvu veikto pasākumu piemērošana nekādā ziņā nedrīkst tieši vai netieši izraisīt to, ka 1. pantā minēto ūdeņu piesārņojums palielinās.

10. pants

Attiecīgā gadījumā viena vai vairākas dalībvalstis var atsevišķi vai kopā veikt stingrākus pasākumus nekā šajā direktīvā paredzētie.

11. pants

Kompetentā iestāde veic uzskaiti par to vielu izplūdi 1. pantā minētajos ūdeņos, kuru starpā var būt I saraksta vielas, kam ir piemērojami emisijas standarti.

12. pants

1. Padome deviņu mēnešu laikā pieņem vienprātīgu lēmumu par Komisijas priekšlikumiem, kas iesniegti saskaņā ar 6. pantu, un par priekšlikumiem, kuri attiecas uz izmantojamām mērīšanas metodēm.

Priekšlikumus, kas attiecas uz vielu sākotnējo sarakstu, kā arī uz izmantojamām mērīšanas metodēm un 6. panta 4. punktā minētajiem termiņiem, Komisija iesniedz ilgākais divu gadu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas.

2. Komisija, ja iespējams, 27 mēnešu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas nosūta pirmos priekšlikumus, kas sagatavoti saskaņā ar 7. panta 7. punktu. Padome pieņem vienprātīgu lēmumu deviņu mēnešu laikā.

13. pants

1. Lai sasniegtu šīs direktīvas mērķus, pēc Komisijas pieprasījuma, ko katru reizi iesniedz atsevišķi, dalībvalstis sniedz Komisijai visu vajadzīgo informāciju un jo īpaši:

- informāciju par atļaujām, kas piešķirtas saskaņā ar 3. pantu un 7. panta 2. punktu,
- 11. pantā paredzētās uzskaites rezultātus,
- valsts tīkla veiktā monitoringa rezultātus,
- papildu informāciju, kas minēta 7. pantā.

2. Informāciju, kas iegūta, piemērojot šo pantu, izmanto vienīgi tam mērķim, kuram tā ir pieprasīta.

3. Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes, to ierēdņi un citi darbinieki neatklāj informāciju, kuru viņi ieguvuši saskaņā ar šo direktīvu un uz kuru tās īpašību dēļ attiecas pienākums glabāt diegēta noslēpumus.

4. Šā panta 2. un 3. punkts neliedz publicēt vispārīgu informāciju vai pārskatus, kuros nav informācijas, kas attiecas uz konkrētiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām.

14. pants

Padome, pēc Komisijas priekšlikuma, Komisijai rīkojoties pēc savas ierosmes vai pēc dalībvalsts lūguma, pārskata un vajadzības gadījumā papildina I un II sarakstu, pamatojoties uz pieredzi, un attiecīgā gadījumā konkrētas vielas no II saraksta iekļauj I sarakstā.

15. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1976. gada 4. maijā

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
G. THORN

PIELIKUMS

Vielu saimju un grupu I saraksts

I sarakstā iekļautas konkrētas individuālas vielas, kas pieder pie turpmāk norādīto vielu saimēm un grupām un kas atlasītas, ņemot vērā galvenokārt toksicitāti, noturību un bioakumulāciju, izņemot vielas, kas ir bioloģiski nekaitīgas vai kas ātri pārvēršas bioloģiski nekaitīgās vielās.

1. Halogēnorganiskie savienojumi un vielas, kas var šādus savienojumus veidot ūdens vidē.
2. Fosfororganiskie savienojumi.
3. Alvorganiskie savienojumi.
4. Vielas, par kurām ir pierādīts, ka tām ūdens vidē vai ar ūdens starpniecību piemīt kancerogēnas īpašības (!).
5. Dzīvsudrabs un tā savienojumi.
6. Kadmija un tā savienojumi.
7. Noturīgas minerāleļļas un naftas izcelsmes ogļūdeņraži.

Lai īstenotu šīs direktīvas 2., 8., 9. un 14. pantu, sarakstā iekļautas šādas vielas:

8. Noturīgas sintētiskas vielas, kas var peldēt, palikt suspensijā vai nogrimt un kas var traucēt ūdeņu izmantošanu.

Vielu saimju un grupu II saraksts

II sarakstā iekļauj:

- vielas, kas pieder pie I saraksta vielu saimēm un grupām, kurām nav noteiktas direktīvas 6. pantā minētās robežvērtības,
- konkrētas individuālas vielas un konkrētu kategoriju vielas, kas pieder pie turpmāk uzskaitīto vielu saimēm un grupām

un kam ir kaitīga ietekme uz ūdens vidi, kaut gan šī ietekme var būt ierobežota ar konkrēto zonu un atkarīga no to ūdeņu parametriem un atrašanās vietas, kuros vielas ir novadītās.

Vielu klases un grupas, kas minētas otrajā ievilkumā

1. Šādi nemetāli un metāli, un to savienojumi.

1. Cinks	6. Selēns	11. Alva	16. Vanādijs
2. Varš	7. Arsēns	12. Bārijs	17. Kobalts
3. Niķelis	8. Antimons	13. Berilijs	18. Telūrs
4. Hroms	9. Molibdēns	14. Bors	20. Sudrabs
5. Svins	10. Titāns	15. Urāns	
2. Biocīdi un to atvasinājumi, kas nav iekļauti I sarakstā.
3. Vielas, kam ir kaitīga ietekme uz to pārtikā lietojamu produktu garšu un/vai smaržu, kuri iegūti no ūdens vides, un savienojumi, kas ūdenī var radīt šādas vielas.
4. Toksiski vai noturīgi silīcijorganiskie savienojumi un vielas, kas ūdenī var radīt šādus savienojumus, izņemot savienojumus, kuri ir bioloģiski nekaitīgi vai ūdenī ātri pārvēršas nekaitīgās vielās.

(!) Ja konkrētas II saraksta vielas ir kancerogēnas, tās iekļauj šā saraksta 4. kategorijā.

5. Neorganiskie fosfora savienojumi un elementārs fosfors.
  6. Nenoturīgas minerāleļļas un naftas izcelsmes ogļūdeņraži.
  7. Cianīdi, fluorīdi.
  8. Vielas, kam ir negatīva ietekme uz skābekļa līdzsvaru, jo īpaši amonjaks, nitrīti.
-